

10,50

Gjenfortællings Skil ved

Hovedexamen 1888 for

Peter Gregersen.

Medens Tind opholdt sig i Danmark, hørte han, at hans Landsmand havde antaget den kristne Tro. Derfor rejste han til Nidaros i Norge, hvor Kong Olaf den Jætte opholdt sig, og gik strax hen til det Hus, hvor Kongen sad og drak. Da han bad Dørvogterne om Lov til at komme ind og tale med Kongen, vilde de ikke lukke op for ham, fordi han var fattig klædet; men han tog en Dørvogter i med hver Haand og satte dem over imod Væggen, og derpaa gik han selv ind. Da han kom ind i Stuen, stimlede alle Mandene strax om

ham og vilde smide ham ud; men
han stod fastere, end de havde troet, og
det kom til et heft Slagsmaal; thi Find
slog to Slag, naar han selv fik et.

Da nu Kong Olaf hørte, hvordan det
forholdt sig, kaldte han paa Find,
og spurgte, hvad hans Vrende var,
og om han vilde lade sig døbe.

Find sagde, at det bekræftedes iky,
da han var ligesaa god en Kristen,
som Kongen selv var. Da Kongen
under Tamsalen markede, at han
var en Søn af hans gamle Ven Svend,
fortalte han ham, hvordan Svend
havde ladet sig døbe og antaget den

Jo varmere man kommer til Nord-
 polen, desto kortere bliver om Vinteren
 den Tid af Dagen, da Solen er
 synlig paa Himmelen, og i de nord-
 lige Ægne (der Solen) kommer den end
 ogsaa en stor Del af Vinteren slet ikke
 til Lyne over Lyriskredsen. I denne
 Tid vilde der altsaa paa disse Steder
 herske et uafbrudt Mørke, hvis ikke
 Nordlyset bødede paa Mangelen af
 Sollys. Denne lange Nat varer
 paa Spidsbergen antrent fra
 Midten af Oktober Maaned til
 hen imod Begyndelsen af Marts.

Da denne Tid kom, maatte de fire for-
ladte ^{Lyngend} hele Tiden opholde sig inde i Hyt-
ten og fordrive Tiden der, saa godt de
kunde. En Gang sad de saaledes
og talte om deres Forfatning. Da
hørte de pludselig et frygteligt Brøl
over deres Hoveder, og hele Støget paa
Hytten rystede, som om der var no-
get meget ^ulyngt, som tumlede om
der oppe. De fire Mand stirrede
først maalløse paa hverandre,
som om Skrakken havde løsn-
net deres Tunger; men det
varede ikke længe, førend der
atter kom Liv i dem. Det er Jo

Bjørne, sagde Styrmændene. Ja!
tilføjede hans Brodersøn Tran; de
ere i Lag med vort Kjød oppe paa
Masttræet. Da han kort efter deres
Ankomst til Ben havde skudt de
tolv Rensdyr, havde de nemlig
taget et Masttræ, som de havde fundet
det paa Stranden, og rejst det oppe
paa Taget af Huset, og derpaa han-
de de saa hængt Kjødet op, dels for
at det altid skulde være i fri Luft,
hvor det ikke kunde raadne,
og dels for at intet Dyr skulde faa
fat paa det.

10, 30

Genfortælling.

for

Johannes Simonsen

Medens Find var i Danmark,
hørte han, at hans Landsmænd
havde Skiftet Tro. Han sejlede derpaa
til Norge til Midaros, og da han
kom ind i Byen, gik han hen
til det Hus, hvor Kong Olaf sad
og drak; men Dørvogterne vilde
ikke lade ham komme ind. Da
blev Find vred, tog to af dem, og
satte dem op til Vægen, og gik derpaa
ind. Da han kom ind i Hallen,
Stimlede Mændene om ham, og vilde
kaste ham ud; men Find ~~var~~ stod
bedre fast en de Trænkte, og der blev et
stort Plegemål inde i Hallen; men

medens han fik et Slag, (gav han

Diktat.

fik et Slag) gav han dem to Slag -
& igjen. Da Kong Olaf saa, hvad desto kortere bliver om Vinteren den
det var, lod han Find komme hind Tid af Dagen, da Solen er synlig
til sig, og spurgte om, hvad hans Qvæde paa Himmelen, og ide Nordligste
var, (om han vilde lade sig debe). Find ejne kommer den endogsaa en stor
sagde, at han var ligesaa stor Kristen, Del af Vinteren, slet ikke til pyne over
som han var. Medens de nu fulde som Lyns kresen. I denne Tid vilde der
Merke Kong Olaf nok, at han altsaa paa disse Steder hørke et
var i Plagt med hans Ven Prend, og uigbrüt Mörke, hvis ikke Nordlyset
Kongen sagde de, at Prend var bleven Podede paa Mangelen af Sollys. Denne
Kristen.

Jo nærmere man kommer til Norpolen,
da Solen er synlig
og Nordligste
den endogsaa en stor
til pyne over
I denne Tid vilde der
paa disse Steder hørke et
hvis ikke Nordlyset
paa Mangelen af Sollys. Denne
paa Spids bergens
om trent fra Mitten af Oktober
Maaned, til hen imod Begyndelsen
af Marts. Da denne Tid kom, maatte de

fjere fuldte Lønend se he ~~de~~ Tiden

opholde sig inde i Kytten, og fordrin

Tiden der, saa godt de kunde. En

Lang sad de saaledes, og talte

om deres Forsætning, da hørte de

pludselig et ^{lystelig} pludselig Brøl over deres Hoveder, og

hele Taget paa Kytten rystede, og

om der var noget meget tungt, som

tømlede om der oppe. De fire Mand

stirrede først mægtige paa hverandre,

som om Skæbken havde lemnet deres

Finger; men det varede ikke lange,

for end der atter kom Liv i dem, det

er Føljerne sagde Styrmændene, ja

tilføjede hans Brodersøn Fran, de ere

i Lag med vorte Hjorte oppe paa Masten +
ve troet. Da han kom efter deres ankomst ++
til Penz havde skiftet de tolv Pensdys, + +
harde de nemlig taget et Mastete, som
de havde fundet paa Stranden, og rejst
det oppe paa Taget af Huset, og der paa
som havde de saa hangt Hjortet op, dels
for at det altid skulde være i fri Luft,
hvor det ikke kunde ^{raadne} Raadne, og dels for at
intet Dys skulde faa faldt paa det. +